

lokkede den højtærede Statsminister, han kaldte alle til Samarbejde, ja, jeg kom til at tænke paa den gamle smukke Folkevis, som vi kender fra Elverhøj, om Elverpigernes Dans: Først lokked' de mig, saa trued' de mig, Eja, hvor sælsom en Dans, staar der. De tvende blev til tre, og de tre blev til een, saaledes tror jeg, der staar. Der tales om Hanegal fra den fjerne By, som vækker. Jeg er ikke helt vis paa, at ikke den højtærede Statsminister, naar Hanegalet vækker ham — det ske sent, jeg mener, den højtærede Statsminister vil jo i Aften komme sent i Seng, saa jeg under ham gerne nogen Morgenro —, vil finde, at de tre ender til een.

Det ærede Medlem Hr. Rode henvendte nogle Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Martin Hansen og sagde med hele den lyriske Digters Forstaaelse af dette specielle Omraade: At elske, det behøver ikke nødvendigvis at forudsætte Forstaaelse. Det blev bedre og elegantere sagt, men det var Tanken i det. Jeg tror, man kan bruge dette Ord om det ærede Medlem Hr. Rode, jeg tror, han elsker Socialdemokratiet, men jeg tror ikke, han rigtig forstaar det. Den Kærlighed, som Socialdemokratiet nærer til det ærede Medlem, er af samme Art som den, Ulven nærer til Rødhætte, og det forekommer mig, at det Smil, hvormed den højtærede Justitsminister hilste det ærede Medlem Hr. Rode ved Begyndelsen af sit Foredrag i Aften, blottede et Gebis, som nok kunde vække til Eftertanke. Endelig har det ærede Medlem Hr. Rode ikke forsømt ved denne Lejlighed at tale om den brede demokratiske Front, den skal jo være saa bred, at det konservative Folkeparti forsvinder ud i det yderste Thule. Jeg skal ganske kort deroverfor sige, at vi vil med stor Sindsro se en saadan bred demokratisk Front etableret. Jeg tror oprigtigt talt, at her i Landet er Glansen i nogen Grad ved at gaa af den demokratiske St. Gertrud. Demokratiets Resultater i den ikke helt korte Aarrække, i hvilken det har haft Magten i Landet, er jo dog ikke alt for straalende, i alt Fald ikke finansielt og økonomisk, og den Tid kommer aldrig — det kan jeg forsikre det ærede Medlem om —, da en konservativ Indsats i dansk Politik kan undværes. Og denne Indsats vil blive stærkere, og den vil naa sin afgørende Styrke hurtigere, jo snarere man etablerer den brede demokratiske Front.

Rode: I en kort Bemærkning, efter at de højtærede Medlemmer af Ministeriet

havde talt, takkede jeg allerede den højtærede Justitsminister for den udførlige Redegørelse, han havde givet for sin Tilbageholdelse af Lærer Berning, efter at hans Straf var udstaaet, og angav kort, paa hvilke Punkter jeg fandt denne Redegørelse tilfredsstillende for mig. Jeg vil gerne yderligere tilføje, at Redegørelsen var jo i høj Grad interessant ogsaa ved det saare uhyggelige Billede, den gav af en Mand, som fra 1902 indtil 1922 uafadelig er straffet for Forseelser mod Børn, ofte ganske smaa Børn — vel ikke saaledes, at han har øvet fysisk Overlast imod dem, men saaledes, at han har gjort dem psykisk saare stor Fortræd —, og som ind imellem disse 8 Ganges Straf vender tilbage som Lærer ved sin egen private Skole og som ansat i et Børnehjem. Ja, man maa ligefrem forfærdes over, at saadant noget kan foregaa, og forbavses over, hvorledes det kan foregaa. Jeg vil bede om, at de, der har med det at gøre, undersøger, hvorledes saadant noget har kunnet ske i Løbet af nogle og tyve Aar.

Man staar altsaa nu i den Situation, at Samfundet 8 Gange har straffet en Mand, og nu synes alle klare over, at Straffen, skønt han er indsat i Forbedringshuset, ingen Mulighed har for at forbedre ham. Man har dømt ham som fuldt tilregnelig, og i det Øjeblik han den ottende Gang træder ud efter et langvarigt Fængselsophold, holder man ham tilbage og siger: Nu erkender vi, at han er utilregnelig. Det er et saare uhyggeligt Samfundsbillede, der er skildret. Den højtærede Justitsminister skal have Tak, fordi han har fremlagt dette for os. Det fremgaar ogsaa af Justitsministerens Udtalelser, at jeg havde Ret, naar jeg i mine første Udtalelser antog, at den Maade, hvorpaa han var skredet frem, viste, at han havde staaet overfor en Konflikt mellem to meget vigtige Retskrav: Kravet om den almindelige Retssikkerhed, Samfundsbeskyttelsen, og Kravet om den personlige Retssikkerhed, den personlige Beskyttelse. Da han saa paa denne Mands Historie, sagde han til sig selv: Den almindelige Retssikkerhed maa beskyttes imod en Person, der rimeligvis vil falde tilbage til den samme Forbrydelse, men han har ganske sikkert ikke kunnet undgaa ogsaa at se, at den personlige Retssikkerhed maa sikres derved, at et saa alvorligt Indgreb som Frihedsberøvelsen ikke finder Sted uden den største Betyggelse for Afgørelsens Rigtighed og Nødvendighed. Hidtil har Frihedsberøvelse kun kunnet finde Sted ifølge